

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihiczišcžećni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Sexagesima.

Łut. 8, 4—15.

Šchto je móžnišce a š dobom tež njemóžnišce, džyli šlowo nascheho jazyka, džyli rěč naschich hubow? Šslowo — tak knicžomne je, husto jeno hólý šynk! Na druhim boku šašo pak, tak wulka a wažna móž, kotraž je nam se šlowom data! Šslowo, w prawym čašu srěčane, móže dušchi prawy pucž potašacž; tajke šlowo móže pak tež wutrobu šranicž kaž jědojty šchip, šo šo psches to štrwami a škóncžnje wutrwami. Tajke šlowo móže pak tež njebjeska do wutrobny pschinjesčž, hdyž je wurěčžane š wutrobny polneje lubosčže. Šaj woprawdže, čłowjekowe šlowo je móžna wěž, je šwět hibaza móž. Dyrbjalo to hinał byčž š Božim šlowom, kotrež je tón šnjesh š nam rěčžal psches profetow a japoschtowol a pschede wšchěm psches šwojeho šyma, w kotrymž šo to šlowo čžěło šczini? Šnjeje tuto šlowo Bože hłubina bójškeho bohastwa, kotrehož hłubokosčž ničto wuměricž, pokladniza polnosčže bójškeje hnadny, kotruž ničto wupróšdnicž njemóže; wuczisčžazy wohen ša wšchitku njecžistosčž a kaž njebjeska roša ša trošchtapotřebnu dušchu; na woběmaj bokomaj wótry njecž a hojazy balsam; hamor, kiž štału rošbije a š dobom špodžiwna móž, kotraž šamjen winy wotšběhnje wot durjow wutrobny; mudremu študžen, kotruž wuczerpacž, bohatemu poklad, kotrehož parowacž njemóže; žiwym šwěza, kotraž jim šwěcži na jich pucžach, mrějazym kij, na kotruž móžž šo šepjeracž pschi šhodženju psches čžěmny dol šmjercže. —

Šlai, kajke bohastwo je Bože šlowo! A tuto bohastwo je ša nasche wutrobny. Bože šlowo a čłowška wutroba hromadže šklusčatej; wobej stej na šo potašanej, kaž ptacžk na šwoje hnešdo, kaž róža na škóncžnu pruhu, kaž šymjo na rolu. To nam tón šnjesh w pschirumanju nascheho teksta potaže. To šo wukładowacž njetrjeba. Tón šnjesh šam je jo wukładowal. Šo bychmy šo šami wobhonili, š temu je nam date. To njeh kóždy čžini, kiž to čžita, hdyž šo prascha: kaž tvoja wutroba š Božemu šlowu stej? Dže Bože šlowo tebi 1. na wutrobu? 2. š wutrobje? 3. do wutrobny? abo 4. psches wutrobu?

1. Tajkich, kotrymž Bože šlowo jeno šwonkownje blisko štupi, tón šnjesh w 5. a 12. šchtucžžy wopiša. Šo tajkim tež tutym wutrobam šymjo Božeho šlowa njepobrachuje. Šaž šnjesh temu šadžewacž njemóže, šo pschi roššywanju někotre šymjeschka na pucž pschi roli padaju, tak tež tón njebjeski šnjesh šo teho nješminje, šo by šwoje šymjo roššywal na te wutrobny, kotrež šo temu pucžej runaju. Šdyž tež ty Bože šlowo njepytasch, dha wone tebe pyta. Šadny šchescžžan njemóže šo Božeho šlowa žyle šminyčž. Ničto prajicž njemóže, šo je jemu tuto bójške šymjo šapowjedžene. Čži pschi pucžu šu, kotřiz jo šlyšča. Wone pak wostanje šwonka nich ležo, pschetož rola, na kotruž pada, je twjerda. Boža wutroba šo jim wotamka, ale jich wutroba šo Bohu njewotamka. Šacž runje to šlowo w dopomnjecžu wostanje, dha wšchal jeno tak-rjež na wutrobje ležo wostanje. Šnajesch tajke bješdžakniwe wutrobny, tajke twjerde wutrobny,

kotrež ſu drje hotowe, ſwět a ſchtož na ſwęcze je, do ſo pſchijecz, ſa Bože ſłowo paſ ſu ſamknjene? Je to ſnadno twoja wutroba? Pſchezo wona njeje byla kaž pucz, ale wona je ſo w bėhu czaſa k temu ſczinila. Wot ſpoczatka ſem ſnadž twoja wutroba ſa Boha a ſa Bože ſłowo ſamknjena njebėſche, runjež njeje wot wſcheho ſpoczatka plodna rola byla. Ale pſchelohzy wutroba kaž pucz budže. Wſchelake myſle w nej won a nuts khodža, a ty jim njewobaraſch; wſchelake wėzy ſwoje ſtopy wróczo woſtajeja, ty paſ je njeſamóraſch; wſchelaka czeža, wſchelake brėmjjo ju wobczeži, ty paſ potom pjerſchecz mjehku njecziniſch. A taſ to dže, jedyn džen po druhim, jene lėto po druhim. Napoſledku je wutroba kaž twjerdže ſteptany pucz. Ssymjo ſo na njon roſſhyje, ale na nim ležo woſtanje!

D hdy by jeno na nim ležo woſtało! Ale wone ſo roſtepta a ptaſi pod njebjekami ſežeru jo, taſ tu piſane ſteji. Placzi to tež wo tebi? Njepſchinjeſeſch ſo huſto wo žohnowanje Božeho ſłowa, dofelž ſwoju nohu a ſwoju wutrobu njewobaraſch, hdyž do Božeho doma džeſch, w nim pſchebywaſch a jón ſažo wopuſchczijiſch? Czežke woſy twojich ſtaroſczow pſches tutón pucz džeja; ſtađlo ſlych loſchtow ſymjo roſtepta; ſchtož je hiſcheže wyſche, to ptaſi twojich pſcheczow a žadoſczow prjecž noſcha. Sšto to ſchłodži? To je ta ſchłoda, „ſo bychy njewėriſi a ſbóžni njebyli.“ Pſched tym ſwarnuj naſ, luby njebjekſi Wótce! — Duž dha, kſheſczijanſka wutroba, daj ſo roſbicž ſ hamorom Božeho ſłowa. Dže tebi to ſkamo jeno na wutrobu? abo tež

2. k wutrobje? Potom ſy jedyn tych, wo kotrychž tón Knjeſ praji: a nėkotre padže na ſkału a hdyž ſeđdže, wuſknu wone, teho dla, ſo wlohi njemėjeſche — czi paſ na ſkale, hdyž ſłowo ſlyſcha, woſmu to ſame ſ wjeſeloczu horje; a czi nimaju forjenja, na czaſ woni wėrja, ale w czaſu ſpytowanja pſcheſtupja. Skala je drje wobkryta ſ dobrej pjerſchecu, ale ſpody je twjerdy kamjeń. Tam drje ſymjo rucže ſeſthadža, haj ložicho hacž na lėpſchei roli, pſchetož ſemja ſo tu ſ Božim ſłóncžkom wobrėwa a ſ Božim deſchczom rucžicho pſchemacža. Potom paſ, hdyž ſeđdže, wuſknu wone, prjedy hacž móže plody pſchinjeſcz.

To ſu te wutrobny, na kotrychž durjach ſo tón Knjeſ podarmo njełapa, haj kotrež ſo jemu wotewrja. Wón drje ſaſtupi, ale dale njepſchindže. Na proſny wutrobny Bože ſłowo ſtejo woſtanje. Wobnowjenje wutrobny a žiwjenja ſo njeſtanje. Czi na ſkale ſu czi, kotſiž drje Božemu ſłowu pſchihłoſtija, ale po nim njeczinja. Woni ſu drje ſahorjeni ſa teho Knjeſa a jeho wėz, ale tuto ſahorjenje je jeno nėſchto ſwonkowne. Woni drje chzedža Khrystuſa mēcž, ale wo jeho kſchižu nicžo wjedžicz njehadža; woni ſebi troſcht ewangelijona žadaju, dale paſ nicžo. Taſ jeno ſwonkowne kſheſczijanſtwo naſtanje; wo nim paſ placzi: czi nimaju forjenja, na czaſ woni wėrja, ale w czaſu ſpytowanja pſcheſtupja. Duž dha wobhońmy ſo, hacž je naſcha wutroba hiſcheže taſ twjerda kaž ſkału, abo hacž je ſlamana a roſbita pſches hamor Božeho ſłowa, ſo móže jako derje pſchihotowana rola ſymjo Bože pſchijecz a jemu ſthadžecz dacž a plody pſchinjeſcz. Niž jenož k wutrobje hicž dyrbi Bože ſłowo, ale tež

3. do wutrobny ſańcz. — „A nėkotre padže ſrjedža do czerńjow a te czerńje roſczechu ſobu a ſaduſkychu jo.“ Tu je ſažo rjedliſcha pjerſchecz. Wuſhyte ſymjo Božeho ſłowa móže ſo niž jeno ſahorjenicz, ale tež do hlubokocze ſaroccz. Tu žana pſcheczowna móž ſwonka njeje, a tola

ta wėz ſo prawje njeradži pſches ſmutſkowne ſtrachi a ſadžewki: czerńje ſobu roſtu, tež wone dobru pjerſchecz namałaju. Jeſuſ wukładuje to: kotrež paſ do czerńjow padže, ſu czi, hdyž ſu jo ſlyſcheli, dha khodža pod ſtaroſczemi, bohactwom a loſchtami žiwjenja, a budža ſaduſcheni a njepſchinjeſu žane plody. To ſu potajkim te polojećne wutrobny, kotrež tam a ſem khabłaju mjeſ ſwėtom a Bohom. Woni chzedža temu Knjeſej ſlužicz, ale jeno ſ pol wutrobu. Woni chzedža ſo hrėcham wotrjež, ale jenož hacž do wėſteje mjehy; woni chzedža tu drohu parlu kupicz, ale jeno ſa pol placziſnu; ſbóžni chzedža bycz, ale wjeſela teho ſwėta wužiwacz tež chzedža. Njerjad a czerńje rucžicho roſtu hacž pſcheſza. Dha je tež nuſne, ſo, hdyž je bėdjenje, roſſbudjenje a wobroczenie nimo, wſchėdne bėdjenje wuſtwjeczenia na ſo woſmjemy; cžėło ſo ſažo ſmóžni, ſwėtny loſcht a ſwėtna žaloccz hibanje k dobremu we wutrobje ſaduſky; wohen ſwjateho ſahorjenja haſny. Hdžež by Boža ſahroda polna dobrych ſrawnych plodow bycz dyrbjala, tam ſažo czerńje ſwėtnych loſchtom a ſtaroſczow roſtu. Duž dha: niž jeno do wutrobny dyrbi Bože ſłowo ſańcz, ale:

4. pſches wutrobu dyrbi hicž, kaž tamnym 3000 ludžom na prėnim ſwjatkownym ſwjedzenju w Jeruſalemje; potom ſo njerjad woprawdže žyle a polnje wuplėje, hdžežkuli ſo namałaja; potom ſo pſcheczowo hrėcham bėdžimy, taſ rucže hacž ſo połaja, a wſcho dobre plahujemy a plody teho ducha hajimy, kotrež ſu luboccz, wjeſeloccz, mėr, ſczėrpliwoccz, luboſnoccz, dobrocziwoccz, wėra, cžichoſcz, pózcziwoccz; a cžim dlėje cžim bóle ſo wutroba runa dobrej roli, wo cžimž w naſchim pſchirunanju piſane ſteji: a nėkotre padže na dobru rolu, a jako bė ſeſchło, pſchinjeſe ſtokrocžne plody; te paſ na dobrej roli ſu czi, kiž ſłowo ſlyſcha a ſahowaju jo w pėknej a dobrej wutrobje a pſchinjeſu plody w ſczėrpliwoczi. Sšto mohł to ſam wo ſebi prajicz? Kaſ wjele polojećneho, ſwonkowneho a bjeſdžakneho waſchnja ſo w naſchim kſheſczjanſtwje namałaja! — Tehodla paſ njeſmėmy nadžiju ſhubicz. S hubjeneje role móže lėpſcha rola naſtacž, hdyž ſwėru dželamy. Taſ je tež ſ naſchimi wutrobami. Bože ſłowo je niž jeno ſymjo, kotrež ſo roſſhyje, ale tež kaž pluh a bróna, kiž rolu pſcheryje a mjehczi, njerjad wuplėje a ſaniczi. D ſo by Bože ſłowo tež nad nami taſle ſtutkowało, ſo bychmy plody pſchinjeſli, kotrež ſo Bohu ſpodobaju, a we ſwojim czaſu žnjeli bjeſ kónža.

Hamjeń.

R. w B.

Wjedžela.

Dženſ wotewrjeny dom ma Knjeſ
Sa kraj, ſa mėsto a ſa wjeſ,
Dacž hlódnym chze khlėb žiwjenja,
So wot njeho ſo najėdža.

Dženſ knjeć luby wukhadža
A ſymjo dobre roſſhywa
Do role naſchich wutrobom,
So njebyło tu bjeſ plodom.

Dženſ paſtyć ſwėrny wodžicz ma,
Kaž wowzy, taſ tež jehnjata
Na paſtwu dobru ſytniwu,
Na kufu ſwoju ſelenu.

Dženš lékař mŕzny, spodžitny,
 Riž wuhoji naš wot schody,
 A nam dže se swojej pomozu,
 Riž ja rany ma hotowu.

Džen žohnowanja dženša je,
 Duž, wutrobny, šo wješelce!
 Wŕn woła žyke šchesczanstwo
 Na kwaš do domu Božeho.

Wbohi Jakub.

Polu Norwicha w Sendželskej šo pjany cžlowješ se šwojim schtyrlětnym hŕlcžtom po mŕskim brjošy schmjatašche. „Nanko, ja šym hlŕdny,“ to džecžo škoržesche. „„Mjelcž, hŕlcžisko!““ šo nan na njeho wottorhny. „Ša paš šym taš jara hlŕdny, šo mje wšhitko boli!“ hŕlcžš dale škoržesche. Nan paš šašo wołašche: „„Njebudžesč škoro mjelcžecž, ty krodawa! Mŕžu dha ja tu mjes kamjenjemi šlibki šberacž?““ Duž džesche šyn dale a mjelcžesche, pšchetož nan bē se šymaj woczomaj na njeho pohladaš a jeho rēcž rēsašche jemu do wutrobny. Wonaj džeschtaj dale a mjelcžeschtaj. Džesčžu ronjachu šo šylšy po špadnjemaj lizomaj, nanaj paš džechu helste myšle pšches hlŕwu, kajkež je palenz rady nacžini. Na jene dobo šapocža tŕn hŕlcžš š žylym hŕškom pšlacž, wŕn njemŕžesche šo wjazny džeržecž: „Nano, lubšchi nano, jeno mašy kufš hlēba mi dajcže!“ wŕn prošchesche. Nan mjelcžesche a cžehnjesche jeho hacž š kamemu brjošu. Na to jeho pšchimny a daloko do morja cžišny. Nan šam šwoje džecžo w pjanošcži! Šcho tola palenz njedokŕnja. Wopilž cžekny.

Džecžo paš mējesche Božeho jandžela pšchi šebi. Tŕn cžinjesche, šo runje deska š hŕlzej pšchiptuwa. Wŕn šo jeje pšchimny a šobu pšuwasche. Wētr a žŕlmy honjachu jeho pšchezo dale do morja. Tam štejesche wŕjnška lŕdž. Lŕdžnizy šo deski a hŕlza dohladachu a šo prašchachu, hacž dyrbjeli jeho wumŕž abo jemu šo tepicž dacž. Šižom paš škocži šmilna dušcha do morja, pšuwasche š hŕlzej, jeho wobja a šbožownje hacž na lŕdž pšchinješe.

Wŕni šo jeho to a druge prašchachu, ale wŕn njewjedžišche hewaš nicžo, hacž šo šu jemu Šakub rēkali. Duž jeho tež lŕdžnizy „wbohi Šakub“ pomjenowachu a jeho na lŕdži wobšhowachu. Wŕn rošcžesche a bywasche jim wot lēta š lētu lubšchi. Luby, pšchecželny, pomozny wŕn lŕdždemu wšcho š woli cžinjesche. Najwjazny pola šhorny pšchewnasche, pšchihladomasche lēkarjej a bēšche jemu pšchezo š rukomaj. Lēkar pŕšna, šo ma wbohi Šakub dobru hlŕwu a lŕšcht š hojenju. Lŕdžiny šapitan a lēkar štaraschtaj šo wo to, šo darmo do kralowšteje šchule pšchindže a na lēkarstwo wufnjesche.

Lēta šo minyču. Šakub bē wuwufnyš a pšchindže jako wojerški lēkar na wŕjnšku lŕdž. W tym cžaju wudyri wŕjna mjes Sendželskej a Franzowškej. Šakubowa lŕdž pšchelhata mašu njepšchecželšku lŕdž, pšchewiny ju a wša wšchēch jatych. Mjesewšchēmi šranjenymi lēžesche tež štary lŕdžnik, cžezko šranjeny, taš šo šo jemu šmjercž bližesche. Runje wo teho šo lēkar Šakub najbŕle prožowasche, ale podarmo.

Naš rjekny tŕn njesnaty štarž š šwojemu mlŕdemu lēkarjej: „Wšy šcže mi telko lubošcže wopokasali a ja cžžu wam rad džakowony bycž, nimam paš dale nicžo hacž tute knihi. Še je mi jena knjeni dala a wone šu mi woczji wotewriše. Ša pŕšnach š nich šwoje hŕščne žiwjenje a tež drohu š polēpšchenju.

Šhorny štarž wotpocžny š powjedanjom a hibasche hubje runje jako by dale powjedacž cžžyl. Šemu bē cžezko dale powjedacž, tola paš šo šchrobli a wuškypa šwoju wutrobu a powjedasche, taš je

picžš byl, šwoju žonu do rowa pšchinješš, šwojeho šynka do morja cžišnyš atd. Mlŕdy lēkar pŕšluchasche wšchŕn napjaty a myšlesche šebi: dyrbjal to mŕj nan bycž? Še Wŕh naju džiwnje hromadu domjedl? A wŕn šo šhoreho prašchesche: „Prajcže mi, taš dolho to je, šo šcže šwoje džecžo do morja cžišli a dla cžeho?“ Wŕn wotmolwi: „„To mŕže 23 lēt bycž, šo je šo to štalo. Wbohe džecžo bē hlŕdne a prošchesche wo kufš hlēba, ja paš bēch wšchē pjenjesy pšchepil a w rošhorjenju šta šo tŕn hrošny njestutš. Budž Wŕh mi a mojemu njewinowatemu džesčžu hnadny!““ — „Njeje šo to pola Norwicha štalo a njerēkachu temu hŕlcžkej Šakub?“ wobhonjowasche šo lēkar dale a teho šranjeneho ša ruku pšchimny. „„Šaj, Šakub jemu rēkachmy a pola Norwicha je šo to štalo,““ štarž wotmolwi a šo nad lēkarjowym prašchenjom džiwasche. „Mŕj nano, mŕj luby nano!“ lēkar hacž do wutrobny hnuty wuwŕla, „ja šym wasch šyn! Žohnujcže šwojeho Šakuba, priedy dnyšli wumrējecže!“ A wŕn šo pšchi lŕžu poklady a šo lubemu wumŕžnikej džakowasche, šo je wšhitko derje cžiniš, hŕlza š morja a nana š hele wutorhnyš a jeju hišcže na šwēcže šdžeržal a šwješelil. Tŕn štary pŕšluchasche a njewjedžišche, šcho prajcž. Šajki lēkar a offizer dyrbjal jeho šyn bycž? To drje škoro mŕžno njebē. Šakub powjedasche jemu nētko jeho žyke žiwjenje, taš šo nan wuwŕla: „„Šnježe, nētko daj šwojemu šlužobnikej w mērie wuškypč, pšchetož mojej woczji štej šwojeho šyna widžilej.““ Taš wumrje priedawšchi picžš jako pokutny a požohnowany hŕšchniš.

Šakubej paš džesche tŕn žyly podawš taš mŕžnje do wutrobny, šo je šwojeho cžēšneho šastožnšwa štupi a bu mišjonar mjes picžkami a paduchami. Wŕn šam je tutŕn podawš powjedal a je to šlowo pšchistajil: „Ša šym tŕn wbohi Šakub!“

Raššcha šernicžka.

A nam witaj, raššcha šernicžka,
 Riž njedželu šy pšchinješka!
 A nam witaj, Šnježe Šesuso,
 Nam šlubjeny wšchēm pšches šlowo!

A nam witaj, o ty luby dnjo,
 Šched kotrymž nŕž nam lubi šo!
 Nam roššwēcž nasche wutrobny
 Še šwētkom doniž tudy šmy!

Na tebie, Šesu, cžakamy,
 Šo pšches šlowo nam šwēcžil by
 Šo njebyli my w cžēmnošcži,
 Šdžezž cžlowješ nicžo njewidži.

Šso šwēcži w twojim woblicžu
 Nam džiwne šwētko pšches hnadu.
 Nam šwēcž dženk tuto woblicžo,
 Šo wješeli duch š cžētkom šo!

Ty šy to lube šlŕnzo šam,
 Riž pŕšlane je šwēcžicž nam,
 Šo džecži šwētkla byli my
 A pšches nje wuwjedženi š cžmy.

Dobre mjeno.

Nicžo drje cžlowješa w šwēcže taš njeporucža, kaž dobre mjeno. Dwoje we šwojim žiwjenju trjebam, taš hižom šwjaty Augustin praji, dobre šwēdomnje a cžēšne mjeno. To pŕēšsche pšched Bohom trjebam, to druge pšched cžlowjekami. Ššwērna ruka dže pšches žyly kraj a dobre mjeno priedy njeje a jej durje woczjinja.

Sažo pač durje pola ludži ničžo tač twjerdže njesacžinja jako ška rěč, hrosne mjeno. A niz jeno jenotliwe wošoby hubjene mjeno kaž pollecze pschesčžeha, ale tež žyłe gmejny, kaž šlědowaze powjedacžko wobšwědžzi.

Wošrjedž kraja, tač powjeda duchowny B., leži wješ M. Tam šo psched něhdže 100 lětami wschelafi šy, njerodny prač žiwjesche, kiž žyłu wokolinu njeměrnju cžinjjesche. Ta krajina bė bėrsy we wschitlich rěče. Šdyž chžysche jedyn drugeho hancž, by rjell: „Ty šy skoro kaž ludžo w M.“ Duž šo poda, šo tamnišchi duchowny ras do Lipska na wiki pucžowasche, šo by šebi na prawym městnje najnowšche knihi nakupował a starych pscheczelow a wuczerjow, kotrymž k nohomaj bėšche jako studenta šydač, wot woblicža k woblicžu wohladač. Na to šo hižom wješelesche. Tola šcho bėšche? Pola mėsčezanskich wrotow dyrbjesche šastacž, kaž bėšche to tehdy waschnje. Wrótnik, stary mėsčezanski wojač, wustupiwšchi šawola: „Šcho šče a š wotkal pschindžecze?“ Wěšty we šwojej dostojnosčzi šarač wotmolwi: „Ša šym duchowny š M.“ — „Š M.“, džesche kruty štražowar, cžolo šmorschežo: „šawróčžicž, my mamy pschifasnju, nikoho š M. š wrotami nutz puschecžicž.“ Duchowny bė mjeršazny, wón šo na šwoje šastojništwo powolašche, da wyschšeho wrótnika šawolacž, na šdwořlimosčž Lipsčzanow dopominašche, wscho podarmo. Tež wyschšchi wrótnik džesche: „Wy šče, kaž šam wěšče, š M., duž njemóže ničžo pomhacž, wy macže šo šawróčžicž.“

Šrudženy dla tajkeho šranjenja šo wón se šwojim wošom šawróčzi, k někajemu pschecželej na bliskej wšy dojedže, jeho šobu hacž do Lipska wša a jemu ša jeho wošobinu cžeknosčž ručowacž da. Tač šo jemu radži, hiščeže š jenyymi wrotami pošdže wjecžor do Lipska pschicž. Ale wošrjedž ludži, w šlamach, psched profesarjami njemóžesche myšl wotbncž, tač bėšche wón njekhwalbny šwojeje wošady dla našad štajeny byl, kaž njebudžesche to ša móžne džeržak, a kaž drje šo žanemu dušchowpastyrjej hiščeže šesčto njebė. Šdyž bėšche šo šažo domoj wróčil, bėšche to přenje, šo žyłu wěž na klětku pschinješe. Še šylšami wošadnych šarocžesche, šo bychu do šo šchli a štemu žiwjenju šonza cžinili, a se šwojimi napominanjami přjedy njesasta, doniž jeho ludžo polěpschenje njepchilubichu a tež na hinajšchich pucžach šhodžicž njesapocžachu.

„Moja macž mje psched Bohom wobškoržuje.“

Generalsuperintendent Büchsel we šwojich dopomnješkach wo wyšokosčestarijenej wudowje šwojeje wošady powjeda. Šako ta šama mřešesche, bu wón k njej šawolany. „Ša šo ju woprašach“, tač Büchsel powjeda, „hacž ma hiščeže šcho na wutrobje. Wona wotmolwi: „„Ně, šchož mam hiščeže na starosčzi, šym hižom se šwojim Šbóžnikom wocžinila; ja chžu jeno hiščeže jeho cžěko a krej wužiwacž k wodacžu hrěchow.““ Na moje dalšche prašchenje, hacž je šnano š kim w njepschecželštwoje žiwa, wona džesche: „„Ně, ja šym wscho wodała.““ Pschi tym pocžachu džěcži, kotrež wołoko žoža štejachu, wóšje pšatakč, a jako šo wobhonjowach, šhonich, šo ma ta žona hiščeže šyna, Šhryštiana, kiž bė jej wjele žalosčže nacžiwik. Šako šo ju na to šwjatocžnje woprašach, hacž je tež Šhryštianej wschitko wodała, wona wotmolwi: „„Šak mohla macž hinač, hacž wodacž, a ja wěm, šo jemu Wóh tež woda.““ Dokelž to pošlednje š wulkej dowěru wupraji, šo ju woprašach, tač móže to wjedžicž. Duž moja štara wotmolwi: „Na kimž telko modlerškich šylšow wišy, kaž na tym, šon njemóže šo šhubicž.“ Wona na to Wože wotšasanje došta a w měrje domoj džěšche.

Džen pohrjeba šo pschibliži. Cžěko w šhěži štejesche, štwa bėšche š ludžimu pschepjeljena. Wołoko šaschčža wschē šchěščž džěcži štejachu, tež Šhryštijan, ale žana šylša šo w nim njesybolesche. Šlědy a štwjedženy do woblicža macžerje, kiž bėšche pošne mēra, šahladany štejesche. Pschewodženje džěšche k pohrjebnišcžžu. Šhryštian pódla džěšche, špěwarške w ručomaj, ale žane šłowo š jeho erta njemuńdže. Duž, jako šo šaschčž do hlubiny dele puschcži a šchtrnyki wutle pod šaschčžom šropotachu, Šhryštian do rowa štocži, šo na macžerny šaschčž cžišny a wola, šo to žarowazym psches mošny a šosče dže: „Moja macž! Ach moja macž mje psched Bohom wobškoržuje!“ Šako jeho š rowa wušbēžechu, noweho cžłowjeka wušbēžechu, kotrehož jenicžki trošcht bė, šo móžesche hiščeže wodacže hrěchow namakacž a šhubjeny njeje, dokelž na nim telko macžernych šylšow wišasche. Młodym ludžom pač w tamnej a we wokolnych wošadach je šo šonle pohrjeb se šapschijaznyu předowanjom šcžinil we šchtwórtjej šasni, š napominanjom, šwoju macžet šahe cžesčicž, šo njebychu něhdny pschi šaschčžu štejo škoržicž trjebali: „Moja macž mje psched Bohom wobškoržuje.“

Wschelake š bliska a š daloka.

Šandženu njedželu mējesche šo žyřkwinska šisitazija w Šakecžanskej wošadže. Šacžrunje šo šerbske šemschenje hodžinu přjedy hacž hewał, we 8 hodž., šapocža, bėchu Ššerbja pschischli w bohatej ličžbje šwoju lubosčž k Wožemu domej tež wopokasacž na šisitaziškim dnju. Šisitazišku rěč mējesche na šerbskim šemschenju knjes šarač Šada. Šnjes šarač Šólcž předowasche wo njedželškim telšče Mat. 20, 1—16 a wuloži: Šcho chže nam šon Šbóžnik w pschirunanju wo džělacžerjach we winižy prašicž? 1. Šóšče wschitny do džěka we winižy mojeho šnadneho šraleštwo; 2. Moja mšda je moja šnada. Na němškim šemschenju rěčesche k wošadže knjes šisitator, wyschšchi žyřkwinski radžicžel Šosenšranž, kotrehož našcha wošada přeni šróčž jako duchowneho wyschšcheho pastyrja mjes šobu witašche. Šo šemschach wobšadowasche šo pohrjebnišcžžo. Šopodnju w 3 hodžinach mējesche šo šatechismuškowe rošrěčžowanje. Šnjes šisitator rěčesche š hnušymi šłowami k młodžinje. Šopodnju 1/2 hodžin mējesche šo wošadna ššromadžišna w žyřkwi kotraž bėšche wot něhdže 60 wošadnych wopytana. Šnjes šisitator rěčesche k ššromadženyym a namołwjesche k dobrym pošpěcham, kotrež mohle šo mēč w žyřkwinskim žiwjenju, n. psch. mišionške hodžiny, wošadna diašonija, džěcži šemschenje, bibliške hodžiny, wjecžorne šemschenje. Wospjet knjes šisitator ššemi, tač ma cžopku wutrobu ša našche šerbske wošady a šwoju radoščž wupraji nad žyřkwinskim šmyšlenjom našchich Ššerbow, hdyž to tež pošna na wopytanju šatechismuškoweho rošrěčžowanja, na kotrež bėchu šami šerbsžy młodži š wuwšacžom jeneho němškeho pschischli. Duž je njeprawo, hdyž je šo jemu poročowalo, šo njebny našchim Ššerbam pschecželnje šmyšleny byl. Šo šo Šubiške duchowne mēšto njeje wjazny mohlo jako šerbske wupišacž, jeho wina njeje, ale w tym leži, šo je tam jeno hiščeže jara mačo Ššerbow.

Š temu je džě ša jich duchowne šastaranje psches 1/4 lětnu špowjedž a šemschenje štarane. Šdyž je wón wuprajič, šo mohle šerbske šemschenje w Šamjenžu šańč, hdyž je wopytanje šerbskich šemschenjow lěto a hubjensche, šu to tola Ššerbja šami šawinowali, hdyž šwoje šerbske šemschenja lěpje njewopytaju. Ššerbja na mjesach šu šami š wjetšchi wina, dokelž mačo na šwoju narodnosčž džeržža, šwoje džěcži němške wocžahnu a šo šakle pošdže dopomniju, hdyž woni němšku młodosčž poš šebi widža, kotraž wjazny wo šerbsku rěč njerodži.